

Pirmas skyrius



– Taigi čia Drąsius... – užgniaužusi kvapą ištarė Milė.

Gyvūnų prieglaudos interneto svetainėje buvo daug įvairaus amžiaus ir dydžio šunų, bet ją iš karto patraukė Drąsius. Visose nuotraukose jis atrodė taip, tarsi žiūrėtų į kamerą su viltimi. Tarsi kažko ieškotų.

Milė labai labai norėjo, kad jis ieškotų jos.

– Turbūt čia tas šuo, kuris tau patiko? – nusišypsojusi paklausė prieglaudos darbuotoja Dženė, ragindama gana didelį, ilgakojį šunelį įeiti pro duris.

Drąsius apdairiai stabtelėjo prie durų. Milė matė, kaip jis visus nužvelgė. Pamanė, kad jam tikriausiai baisu žengti į kambarį, pilną nepažįstamų žmonių. Dženė paprašė visų atsisėsti. Tėtis aukšto ūgio, todėl šuniukui galėjo būti neramu.

– Nepamiršk, jis pats turi prieiti prie mūsų, – priminė tėtis. Milė pritariamai linktelėjo. Ji labai norėjo paglostyti Drąsų, parodyti, kaip trokšta juo rūpintis, bet sėdėjo ramiai ir nejudėjo.



Dženė vedė šuniuką už pavadėlio,
leisdama jam visus apuostyti.

– Labas, Drąsiau, – sušnibždėjo
Milė, kai šis uostė tėčio kelnes.
Akivaizdu, kad jis žinojo savo vardą,
nes išgirdęs atsisuko ir pažvelgė į
mergaitę, o tada priėjo jos apuostyti.

Šuniuko snukutis buvo švelnus, bet ūsai dygūs – Milė net sukikeno, kai jis prikišo nosį jai prie kelių.

– Tu jam patinki, Mile! – šyptelėjęs sušnibždėjo tėtis.

– Ar galiu jį paglostyti? – Milė viltingai paklausė Dženės.

– Žinoma. Jis labai draugiškas. Tik tegul pirma pauosto tavo ranką ir apsipranta.

Milė sulaikiusi kvėpavimą ištiesė Drąsiui ranką. Ji labai norėjo jam patikti. Šunelis pažvelgė į mergaitę didelėmis tamsiomis akimis. Jo žvilgsnis buvo toks pat viltingas, kaip ir interneto svetainės nuotraukose. Jis tarsi sakė: „Prašau, pasirink manimi, prašau, būk mano.“ Paskui Drąsius perbraukė dideliu, ryškiai rausvu

liežuviu per jos pirštus, priversdamas
Milę vėl sukikenti.

– Tu toks mielas, – sušnibždėjo ji. –
Ar norėtum būti mūsų šuo?

Mama ir tėtis taip pat ėmė šnekinti
Drąsių ir parodė Milės jaunesniajam
broliui Leo, kaip atsargiai paglostyti
šuniukui galvą.

– Galėtumėte su juo pažaisti, –
pasiūlė Dženė, pritraukdama žaislų
krepšį ir paduodama Leo kamuolį. –
Gal nori mesti jį Drąsiui? Jis gaudytų.

Leo linktelėjo, plačiai šypsodamasis,
ir sviedė kamuolį aukštyn, šis vos
nenukrito tėčiui ant galvos. Broliui
buvo tik treji. Milė pavartė akis. Tačiau
Drąsiui, regis, tai nerūpėjo. Leo sucypė
ir užsidengė rankomis ausis, kai šunelis
susijaudinęs sulojo ir šokdamas ant

kamuolio vos nesusipainiojo savo
letenose.

– Jis kaip Leo – kliūva už savo paties
kojų! – prunkštelėjusi iš juoko ištare
mama, o tėtis papurtė galvą.

– Ne! – piktai pakratė galvą Leo.

– Žinoma, ne, – ramino jį
mama. – Tu juk augi, ir

Drąsius taip pat.

Jie vis mėtė
kamuolį Drąsiui.

Šuniukas turbūt
suprato turįs jį
grąžinti, jei nori,

kad kas nors
vėl jį mestų jam
atgal, tik nelabai

norėjo jo paleisti.

Galiausiai kamuolys



nukrito mamai po kojomis, o šunelis
smarkiai žiovaudamas krito šalia.

– Jis pavargo, – šypsodamasi tarė
Dženė. – Drąsius dar labai jaunas,
todėl kartais pritrūksta energijos.

Milė atsiklaupė šalia šunelio,
atsargiai glostydama didžiules, švelnias
jo ausis. Drąsius vėl nusižiovavo ir
prigludo prie jos kojos. Mergaitė jautė,
kaip primerkęs akis jis atsipalaiduoja.

– Koks žavus šunelis, – šypsodamasi
pasakė mama. – Ir koks draugiškas!

– Su jumis jis tikrai atrodo
laimingas, – lėtai ištarė Dženė. –
Manome, užaugęs bus labai didelis
šuo. Jis mišrūnas – vokiečių aviganiai
ir nežinia ko, – susijuokė ji. – Vardą
išrinko viena iš savanorių. Sakė,
jis panašus į drąsų ir mėgstantį

nuotykius, – pridūrė Dženė ir susimąsčiusi pažvelgė į mamą, tėtį ir jam ant kelių sėdintį Leo, kuris išpūtęs akis žiūrėjo į snaudžiantį šuniuką. – Visada sunku tiksliai pasakyti, kokio dydžio šuo užaugs, – toliau kalbėjo ji. – Drąsius buvo apleistas, nežinome, kokie buvo jo tėvai. Dabar jis atrodo labai meilus ir pūkuotas. Ar tikrai susitvarkysite su dideliu vokiečių aviganiaus mišrūnu?

Milė susirūpinusi žvilgtelėjo į mamą ir tėtį. Drąsius buvo toks mielas ir labai geras, nors kaip jaunas šuniukas – gana didelis. Iš tiesų buvo daug ramesnis, nei ji manė. Tik matė, kad jo letenos didžiulės, kaip ir nuleistos aksominės ausys. Tėtis buvo sakęs, kad apie šuniuko dydį galima spręsti pagal letenas. Gal

mama ir tėtis pamany, kad jis *per didelis*?

– Suprantu, ką galvojate, Džene. O ir Leo dar mažas. Bet aš turėjau vokiečių aviganę, – paaiškino tėtis. – Ji buvo didžiulė, bet neįtikėtinai švelnaus būdo. Manau, tai puikūs šunys – jie tokie protingi. Žinau, turėsime būti labai atsargūs ir niekada nepalikti Drąsiaus vieno su Leo ir Mile. Labai džiaugsimės galėdami priglausti tokį šunį. Bus puiku, kai jis paaugs, ir visi kartu leisimės į ilgus pasivaikščiojimus.

– Gera, kad turite patirties su vokiečių aviganiais, – linktelėjusi ištarė Dženė. – Užrašuose minima, kad jūsų namai tinkami – yra didelis sodas, daug erdvės, kurios jam tikrai reikės...

Žinoma, mes visada pasiruošę padėti.
Bet jei kas nutiktų ar kiltų sunkumų,
prašytume, kad grąžintumėte Drąsių
mums, užuot patys bandę rasti jam
kitus namus.

– Nenorėtume jo *grąžinti!* –
nustebusi šūktelėjo Milė.

Mama, tėtis ir Dženė nusijuokė. Bet
Milė nejuokavo.

Jeigu jau parsivežtų tokį nuostabų
šunį namo, kodėl turėtų jo atsikratyti?



Drąsius tupėjo automobilio
bagażinėje ir drebėdamas žvelgė pro
kelioninio narvo vietas. Jam buvo
padėta minkšta antklodė, ant kurios
galėjo susirangyti, ir mėgstamiausias

kramtukas iš prieglaudos, bet šunelis negalėjo prisiversti ant jos įsitaisyti ar pakramtyti žaislo. Jis neprisiminė, kad kada nors anksčiau būtų taip keliavęs. Automobilis keistai drebėjo, sklido triukšmas ir erzino nepažįstami kvapai! Žmonės taip pat buvo nepažįstami. Nuleidęs ausis šuniukas tyliai suinkštė – norėjo grįžti į savo saugų aptvarą prieglaudoje.

– Jis išsigandęs, tėti! Jam nepatinka, kaip juda automobilis. Gal turėtume važiuoti lėčiau?

– Galbūt. Bet jeigu jam nepatinka automobilyje, reikia kuo greičiau grįžti namo, kad jis galėtų išlipti. Nesijaudink, Mile, esu tikras, šunelis netrukus apsipras. Pasikalbėk su juo! Pasistenk jį kaip nors pralinksminti.



– Ei, Drąsiau... – žiūrėdama į šunytį švelniai kreipėsi Milė. – Neliūdėk, mielas. Tuoju grįšim namo. Tėtis nueis į didelę gyvūnų prekių parduotuvę ir nupirks visko, ko tau reikia. Ir guolį, ir dubenėlių, ir specialaus šuniukų maisto. Tau tikrai patiks!

Drąsius klausėsi pro vielas iškišęs
nosį ir atrėmęs į sėdynės atlošą.
Mergaitė kalbėjo greitai, tarsi kiek
nerimaudama, kaip ir jis dabar, bet jos
meilus balsas jam patiko.

Milė prikišo šuniukui ranką
pauostyti, o šis lyžtelėjo. Mergaitė
nusijuokė. Tas garsas taip pat buvo
malonus. Drąsius pajuto, kaip jo ausys
atsipalaiduoja ir išgąstis atslūgsta.
Automobilis nebeatrodė toks keistas,
triukšmingas ir dvokiantis.

– Ir pavadėlį! – toliau čiauškęjo
mergaitė linksmu balsu. – Juk
turime nupirkti tau naują pavadėlį
ir antkaklį? Dženė sakė, kad kol kas
negalima vaikščioti ilgai, bet šiek tiek
pasivaikščioti reikia. Nusivesime tave
į parką arba per didelį mišką nueisime

iki ežero. Galbūt aplankysime tetulę
Karoliną ir pasivaikščiosime palei upę –
ji netoli. Esu tikra, tau patiks...

Drąsius bumbtelėjo uodega į
antklodę – jos žodžiai buvo malonūs.

Gal tikrai viskas bus gerai?